

Stilling til Landets Fremtid ogsaa kan medføre særegne Udgifter, saa glæder det mig at see, at flere af Folkethingets Medlemmer have været betænkte paa, at raåde Bod paa de Banfælligheder, der kunde flyde deraf. Saaledes troer jeg da, at Spørgsmaalet i sin sande og reite Betydning synker ned til at blive, ikke et Spørgsmaal, om vi vilde have Arvesagen eller ikke, det er kun tilfyneladende, men et Spørgsmaal, om man vil tvinge Regjeringen og os Andre til ikke at bruge denne § 4, men til at bruge § 100, og, naar de Herrer roligten vilde overveie denne Sag, saa vilde de dog vistnok finde, at der er forbunden megen Ubehagelighed ved at fremtvinge denne Brug af § 100, og jeg troer, at de deri idetmindste maae finde tilstrækkelig Grund til at afholde sig fra at stemme, thi Arvesagen kaste de ikke.

Lüttichau: Den sidste Betragtning, som den ærede Rigsdagsmand, der nu nys talte, har fremstillet for det høitærede Thing, tør jeg ikke følge ham i. Det forekommer mig, at man maatte have kjendt et saa vigtigt Forslag tidligere, have betragtet det fra alle Sider tilligemed dets Følger, førend man derom kunde nu have nogen bestemt Mening. Den samme ærede Rigsdagsmand har paa et tidligere Stadium af denne Sag, ved at omtale de forskjellige Grupper, der havde dannet sig i det paa den forrige Rigsdag nedsatte Udvalg i denne Sag, anført, at de 9 Rigsdagsmænd, til hvilke jeg hørte, og som saa ivrig havde erklæret sig for Ministeriet, havde gjort det for Ministeriets Skyld. Jeg maa strax bemærke, at jeg ikke har opfattet den ærede Rigsdagsmands Ord saaledes, men saaledes findes de i Rigsdagstidenden, fremhævede med tyk Skrift. Jeg troer ikke, at jeg har givet nogen Anledning til den Mening, som heri ligger, og jeg maa gjøre Indsigelse imod, at de forstaaes paa den Maade, som ligefrem ligger deri, og jeg troer at kunne gjøre det, ikke alene paa egne, men ogsaa paa de øvrige Rigsdagsmands Vegne, som dengang havde sluttet sig til samme Mening som jeg. Jeg finder i den Omstændighed en forøget Opfordring til idag, inden Sagen afsluttes, at udtale de Grunde, som have bevæget mig til i sin Tid at stemme for Budskabets ubetingede Antagelse, og som

jeg ikke senere har havt nogen Anledning til at forandre.

Naar det i Londonertractaten af 8de Mai 1852 hedder, at en ny Arvesølge skal indføres, hvorved Qvindelinien udelukkes, og hvorved Mandstammen alene bliver berettiget til Thronfølgen, Mand efter Mand, saa forekommer det mig utvivlsomt, at den gamle Arvesølgelov efter Kongeloven, hvor den cognatistiske Arvesølge er indrømmet, ligefrem maa ophøre. Den Mening er vel lagt i Tractatens Ord eller i dens Indhold, at man kunde saa at sige glemme Kongelovens Arvesølge, til det Tidspunkt indtraadte, at den glücksborgske Mandstamme uddøde, for det Tilfælde, at en mindre Deel af det danske Monarchie atter blev skilt derfra. Jeg har ikke kunnet gjøre mig fortrolig med denne Opfattelse; jeg formaaer ikke at indsee, at man skulde glemme en Lov for et Tilfælde, som i samme Tractat tidligere er udtalt ikke skal finde Sted. Naar saaledes Ministeriet har optaget Bestemmelsen om, at Kongelovens Arvesølge skal ophæves, i det os foreliggende Budskab, saa kan jeg ikke skjonne rettere, end at dette maatte see, naar Ministeriet aabent og usorbeholdent skulde gennemføre de Tractater, det havde afsluttet med de udenlandske Magter. Men, sæt ogsaa, at det ikke var blevet optaget i det kongelige Budskab, hvad vilde da Følgen deraf have været? Jeg kan ikke tvivle om, at Spørgsmaalet, om Kongelovens Arvesølge skulde anses som ophævet eller ikke, maatte være kommet frem her paa Rigsdagen, og derved vilde Ministeriet være blevet nødsaget til usorbeholdent at udtale sig om Spørgsmaalet, og Resultatet vilde være blevet det samme; men Ministeriet vilde ikke have staaet saaledes, som det nu staaer ligeoverfor Udlandet og Indlandet. Men man betragte nu dette Spørgsmaal fra hvilken Side, man vil, saa er det givet, at Bestemmelsen om Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge er indeholdt i det kongelige Budskab, som det foreligger, og vi skulle nu stemme om dets Antagelse eller dets Nægtelse. Nægtelsen af det kongelige Budskab kan jeg ikke finde berettiget, medmindre man kunde godtgjøre af Historien eller Erfaringen, at Kongelovens Arvesølge havde været til Nytte heri Danmark.